

Khorinis padl...

Město bylo v plamenech a ulicemi se jako bouře proháněla armáda temných. Ovzduší naplňoval podivný chlad, který spolu se všudypřítomným strachem oslaboval beztak marný odpor obránců hradu. To mrazení v zátylku všem přeživším čarodějům napovídalo, že do bojů byla zapojena i nejsurovější magie, která mnohdy překonávala zkušenosti arcimágů. Xardas, podivná bytost velké moci, toho dne zahubil jednu z posledních nadějí na přežití svobodného světa. Víím to, protože jsem tam toho dne byl. Město padlo a já všemu jen marně přihlížel.

Leč nebyl jsem sám. Jedna ze sester, guru z našeho Bratrstva, seděla vedle mne a její klidný výraz napovídalo, že se do probíhající bitvy také nemíní zapojit. Zcela klidně za sebe zvolila přežití, jak nás to naučila Divoká příroda, a její klid mne nenechával na pochybách, že svému rozhodnutí věří. Nevím, co se s ní nakonec stalo, ale pokud se přidala k temné armádě, zvolila jinou cestu než já... ale měl bych začít od začátku.

Říká se, že zlo zvítězí, pokud se dobří lidé nerozhodnou konat. Dle mých zkušeností však zlo nakonec zvítězí skoro vždy. Je snadné, sviřdné a všem živým bytostem je jistým způsobem vlastní. Příroda je mocná, to Spáč věděl. Vedl své žáky k její moci, ale ne k jejímu pochopení. A proto padl. Moc přírody s ním sice nezmezela, ale smysl konání ano. Změkčili a bažinnou trávou znavení guru Starého světa se místo skutečného šíření naší víry obrátili k uctívání mamona zvaného peníze a krom obchodu s trávou se o věci víry pramálo zajímali. Stále častěji přejímali bezmyšlenkovitě zákony i zvyklosti lidských říší, místo aby hledali vlastní cestu. Nepochopili, že příroda není jen bezmezně dobrá, čestná a smířlivá. Její moc dovede i ničít, je temná a i smrt je její součástí. Příroda je silná ve své neutralitě. A každá bytost, která tyto hodnoty chce vyznávat, by měla mít možnost k ní najít cestu, i kdyby to měla být bestie nebo skřet. Do trestanecké kolonie jsem byl poslán právě pro tyto neortodoxní názory, stejně jako pro přečiny proti vládcům a zákonům, o nichž už se dnes nikde nic nedozvíte. Vše je zničeno temnotou a právě tato temnota teď směřovala i na Khorinis...

Z této nouze vyplynula zásadní změna v poměrech na ostrově. Napětí, ukryté pod zdánlivě klidně vyhlížejícím městem, rozvířil až příjezd jednoho z posledních šlechticů lidské říše. Arogantním řečem o nedostatku magické rudy a odchovu ledového draka jsem přikládal jen pramalý význam, v jeho očích totiž bylo vidět odhodlání přežít, pro které jsem měl pochopení. A tuto jiskru divokosti

jsem nespátřil pouze já. Arcidruid Mamut, charismatický vůdce vcelku početné komunity místního Bratrstva a můj nový učitel, se rozhodl konat. Skrze víze z bažinné trávy i jiných drog byl odhodlán nalézt cestu, která by nás dovedla k vítězství. Před tak Bratrstvem stálo mnoho nelehkých úkolů a cenou za prohru byla smrt.

Tak se shromáždili všichni bratři na farmě, kde za zvuku bubnů a v kouři bažinné trávy rokovali. Mezi prvními úkoly vystala potřeba vyšlechtit silnější odrůdu trávy z bažin, neboť stávající model nepostačoval k vyvolání dost silné vize pro arcidruida Mamuta. Tento nelehký úkol byl svěřen vrchnímu pěstiteli, kterého pro jeho lásku k přírodním produktům všeho druhu v táboře nikdo nenazval jinak než Arcivyhůl. Moudří a vzdělaní guru pak byli vysláni do města, aby ve zdejší knihovně pátrali po informacích o vizích a věštách, s nimiž měl arcidruid Mamut prozatím jen malé zkušenosti. Nutné bylo také vyřešit zabezpečení tábora, neboť v blízkém lese se usídlila velká skupina skřetů a v řadách Bratrstva zbývalo již jen pár hraničářů či paladinů, kteří by tábor dovedli bránit. Farma proto byla opevněna a dřívě malebná osada se stala malou pevností s pevnou dřevěnou palisádou. To však skřety mohlo nanejvýše zpomalit, nikoliv zastavit. Moudrý arcidruid tedy dal na mou radu a souhlasil, abych se coby misionář vydal ke skřetům a nabídl bych jim naši cestu. Místo bičí a neustálé tyranie ze strany temných nekromantů by tak mohli nalézt svobodu a stali by se pány svého osudu. Byli divocí jako příroda sama a k lesu, ve kterém doposud přežívali, chovali i jistou úctu. Svému poslání jsem věřil a doufal jsem pouze v jediném: Pokud mě zabijí a snědí, snad tak učiní až poté, co mě vyslechnou.

A nemohu lhát, že bych necítil strach. Nestáčil jsem naše nové černé bratry ani náležitě přivítat a už mne vlekli zamotaného do pevné sítě směrem k lesu. Drobného pošťuchování dítkami nebo faktu, že mne cestou systematicky okrádali o veškerý majetek, jsem v danou chvíli kladl jen pramalý význam. Měl jsem jen podezření, že mě nezabili pouze proto, abych do jejich doupěte došel po svých. Rozhodl jsem se nalézt a oslovit v jejich středu nějakého vůdce, k mému překvapení však skřety nikdo nevedl. Rozhodovali se intuitivně a velení se ujal vždy právě ten skřet, který se zrovna „samozval“ vládcem. Tento přirozený výběr probíhal jako menší šarvátka, obvykle však byla prolita pouze trocha černé krve. A právě v očích nově samozvaného skřetího vládce jsem zahlédl zvědavost. Odstranil ze mne síť a po přijetí dalšího daru z mého zbývajících majetku mne vyslechl. Bylo obtížné se koncentrovat, skřeti totiž přílišně páchli a sporadické

kopance či úderů dýtkami neustávaly ani při tomto rozhovoru. S pevnou vírou a bezbřehým odhodláním jsem tedy skřetům nabídl cestu Divoké přírody a očekával jejich odpověď. A oni mne propustili s tím, že mou víru sdílí i jistý starý a moudrý skřet, který se zdál být jejich duchovním vůdcem. Slíbil jsem podivné skřeti sebrance další dary v podobě trávy z bažin a s modlitbou k přírodě na rtech jsem se vydal zpět do našeho tábora.

Další jednání našeho arcidruida a duchovního vůdce skřetů Arshlocka probíhala již mnohem lépe. Zanedlouho se k nám donesla zpráva o chystaném útoku temných z Pevnosti Zatracení proti těmto napraveným skřetům. Xardasův záměr byl prostý, chtěl skřety přivést zpět pod své velení, nebo je zcela vyhubit. Arcidruid Mamut proto rozhodl vyslat skřetům na pomoc velkou válečnou družinu, kterou jsem měl spolu s dalšími guru do jejich tábora v lesích doprovodit.

Zprvu jsme podivnému močovinovému oděru, linoucím se z tábora skřetů, nepřikládali až tak velký význam, později jsme však k našemu vlastnímu zděšení zjistili, že se nejedná o puch skřetích odpadků. Šlo o ohavnou vůni linoucí se masa zkažených ryb, které nám skřeti připravili jako pohostění. Snad jen díky včasnému zakročení našeho arcidruida nakonec nemusela být tím jídlem otrávena celá naše družina a bylo rozhodnuto, že obětování budeme pouze já a bratr guru Sharpat. O tom, jak nechutné a fyzicky bolestivé toto hodování bylo, o tom se raději nebudu dále rozvádět. Síla skřetího pokrmu mne a mého bratra zmohla natolik, že se i samotní skřeti nad námi slitovali a nabídli nám i něco málo k pití. Pro puch linoucí se z našich úst a cekové vyčerpání jsme však nadále nebyli pro obranu tábora co platní a pomocí teleportace jsme se tedy s Sharpatem navrátili do tábora.

Později téhož dne se k nám donesla strašlivá zpráva o tom, že skřetí tábor byl vypleněn a mnoho jeho obránců padlo. Pokud však Xardas počítal, že skřety zničí či svede zpět na zcestí, tak se přepočítal. Společně prolitá černá a rudá krev pouze posílila nově vzniklý svazek mezi skřety a Bratrstvem, které nyní navíc získalo mocnou zbraň uctívanou skřety jako posvátný artefakt: Ulu-mulu. Dalším krokem proto bylo přesvědčit i ostatní obyvatele ostrova o nutnosti spolupráce při obraně ostrova proti vpádu temnoty.

To byl začátek konce. Nový vládce města se se skřety sice setkal a k mému překvapení dokonce svolil, že se skřety bude spolupracovat. Rokování ale náhle bylo přerušeno, neboť jakýsi šílený atentátník (zřejmě pod vlivem temné magie

Xardase) zaútočil na družku krále a těžce jí zranil. Nebe nad Khorinisem potemnělo v předzvěsti budoucího neštěstí, ale v té chvíli jsem se nechával unášet sladkým pocitem úspěchu a zadostiučinění, po kterém mé srdce tak prahlo. Otupělý bažinnou trávou a vínem jsem tak prohýřil další hodiny v místním přístavu a nevěstinci, kde jsem zvažoval další postup. Byl jsem bláhový, když jsem věřil, že vše dopadne dobře, že naděje žije. Z letargie mne probudil až útok temných na město...

Jejich postup byl rychlý a než jsem se stačil vzpamatovat, byli již u brány města. Na vlastní oči jsem pak viděl, jak se jim za mostem zcela osamoceni postavili naši skřeti bratři. Opuštěni svými lidskými spojenci byli vydáni na pospas temné armádě coby jediný předvoj. Byli odhodláni bojovat, leč temné kouzlo způsobilo opak. Nebozí skřeti byli zcela ovládnuti vůlí Xardase a obrátili své zbraně proti městu, do kterého vrthli jako předvoj temné armády. Když útok na město začal, byla má vůle bojovat ta tam. To, že mne nechali žít považují za poslední projev úcty k nové cestě svobody, kterou alespoň na chvíli okusili. V divokém a krutém boji tak umírali stejně, jako stateční obránci města, zcela zbytečně.

A tak Khorinis padl... Město bylo v zničeno a podivné mrazivé ticho bylo to jediné, co v něm zůstalo. Nekromantí poskok Xardase přede mnou na hlavním náměstí zahubil lukostřelce na ochozu jediným temným kouzlem a já v tu chvíli jen přihlížel. Věděl jsem, že zlomit to kouzlo by byl můj poslední skutek v tomto životě a mrazení v zátylku mi napovídalo, že přemoci Xardase bylo nad síly mé i kohokoli jiného. Z posledních sil jsem tak seslal kouzlo teleportace s nadějí, že si mne nekromanti nebudou všimnout a přenesl jsem se zpět do našeho tábora, kde nyní sepisuji tyto řádky.

Ono totiž ne nadarmo se říká, že zlo zvítězí, pokud se dobří lidé nerozhodnou konat. Dle mých nově nabytých zkušeností však zlo nakonec zvítězí skoro vždy. Především pak, pokud se jim lidé jako já nechají oklamat, ukonejšit drobným pocitem vítězství a nechat ovládat silnou vůlí přežít. Je to snadné, svůdné a všem živým bytostem jistým způsobem vlastní...